

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobce: **P. M.**, zastoupeného JUDr. Kamilem Podroužkem, advokátem, se sídlem Fráni Šrámka 1139, Hradec Králové, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 31, Brno, týkající se žaloby proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Hradci Králové ze dne 12. května 2011, č. j. 2935/11-1300-602331, a 2936/11-1300-602331, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 12. února 2015, č. j. 31 Af 74/2011 – 101,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost žalobce **s e z a m í t á .**
- II.** Žalobce **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III.** Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení případu

[1] Žalobce v České republice obchodoval s ojetými automobily, které dovážel převážně z Německa a z Nizozemí. Finanční úřad v Dobrušce (dále též „správce daně“) při daňové kontrole zjistil, že žalobce nezahrnul do daňové evidence a neuvedl do daňových příznání k dani z přidané hodnoty základ daně a daň z intrakomunitárních dodávek zboží. Při dodání předmětného zboží namísto toho použil jako základ daně pouze přírůžku sníženou o daň z této přírůžky podle § 90 zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v rozhodném znění, aniž by podle správce daně prokázal, že pro to byly splněny podmínky a že se jedná o obchod se zbožím ve zvláštním režimu. Na základě výsledku daňové kontroly vydal správce daně dodatečné platební výměry za zdaňovací období 1. až 4. čtvrtletí roku 2007 a měsíců února až prosince roku 2008, jimiž žalobci dodatečně vyměřil daň z přidané hodnoty a stanovil

povinnost uhradit penále. Žalobce proti dodatečným platebním výměrům brojil odvoláními, která však Finančního ředitelství v Hradci Králové (právní předchůdce žalovaného) zamítlo.

[2] Obě rozhodnutí Finančního ředitelství v Hradci Králové žalobce napadl žalobami podanými ke Krajskému soudu v Hradci Králové (dále jen „krajský soud“). Krajský soud řízení o obou žalobách spojil ke společnému projednání. K žalobní námitce nedostatku místní příslušnosti správce daně soud uvedl, že rozhodnutím o delegaci přešla místní příslušnost na Finanční úřad v Dobrušce. Novou změnou bydliště žalobce po rozhodnutí o delegaci nebylo oprávnění Finančního úřadu v Dobrušce ve věci jednat dotčeno. Co se týče žalobcem namítané podjatosti pracovníků správce daně, krajský soud konstatoval, že po vznesení námítky podjatosti žalobcem daní zaměstnanci již v řízení nečinili žádné úkony adresované žalobci. Veškeré úkony spojené s žalobcovými námitkami podjatosti probíhaly v režimu zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů, a skončily do 1. ledna 2011. Krajský soud proto neshledal námitky poukazující na chybné použití zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, ve znění pozdějších předpisů, důvodnými. Krajský soud dále pojednal o rozložení důkazního břemene v daňovém řízení a naznal, že správce daně prokázal existenci vážných a důvodných pochyb o souladu formálních dokladů předložených žalobcem se skutečností. Žalobce ovšem důkazní břemeno ohledně vyvrácení daných pochybností neunesl. Krajský soud nepřisvědčil ani žalobcově námitce, podle níž správce daně v důkazním řízení použil listiny, aniž by pořídil jejich úředně ověřené překlady. Soud konstatoval, že tyto listiny správce daně získal prostřednictvím výměny informací mezi členskými státy EU a že tvrzení napadající pravost a původ daných dokladů jsou nepodložená a patrně účelová. Na základě zmíněných důvodů krajský soud žalobu zamítl jako nedůvodnou.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[3] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu žalobce (nyní stěžovatel) brojil včas podanou kasační stížností z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[4] Stěžovatel předně namítl, že dodatečné platební výměry vydal místně nepřislušný správce daně, přičemž krajskému soudu vytkl nesprávné právní posouzení této otázky a také, že se nezabýval samotnou podstatou aktu delegace místní příslušnosti. Odejme-li správní orgán působnost podřízenému orgánu a přikáže věc jinému, je takové rozhodnutí ovlivněno konkrétními skutkovými okolnostmi. Pokud po vydání rozhodnutí o delegaci místní příslušnosti dojde ke změně takových okolností, pak podle stěžovatele zcela nepochybně rozhodnutí o delegaci pozbývá svých účinků. Jestliže tedy rozhodoval správní orgán, jehož příslušnost byla dána rozhodnutím ústředního správního orgánu, jež je založeno na skutečnostech, které již neodpovídají realitě, jedná se údajně o stav rozporný se zákonem. Stěžovatel krajskému soudu dále vytkl, že tuto otázku nezhodnotil samostatně a převzal závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. srpna 2014 č. j. 5 Af 29/2010 - 59.

[5] Za nezákonný a nedostatečný stěžovatel označil též způsob, jakým se krajský soud vypořádal s námitkou týkající se podjatosti oprávněných úředních osob správce daně. Soud se spokojil pouze s tím, že stěžovatel nepodal správní žalobu směřující přímo proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu o námitce podjatosti, což je však podle stěžovatele nedostatečné.

[6] Stěžovatel dále konstatoval, že správce daně postupoval v rozporu s § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků. Stěžovatel podle svých slov splnil veškeré povinnosti, které mu ukládaly daňové předpisy. Správce daně naopak svou povinnost porušil, jelikož se mu nepodařilo vyvrátit stěžovatelovo tvrzení. Správce daně navíc vyšel z neautorizovaných překladů cizojazyčných listin a z výstupů z elektronického systému výměny informací mezi státy EU.

pokračování

Stěžovatel uvedl, že se jedná o důkazy, na jejichž základě správce daně doměřil předmětnou daň, a proto listiny musí být nepochybně označeny a autorizovány. Krajský soud vzal skutečnosti uvedené v těchto listinách za prokázané, ačkoliv se nejedná o veřejné listiny, původ listin nebyl v soudním řízení prokázán a byl ze strany stěžovatele výslovně zpochybněn.

[7] Rozsudek krajského soudu je podle stěžovatele nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů a dále proto, že krajský soud dostatečně nezhodnotil závěry, k nimž dospěl Krajský soud v Hradci Králové v řízení vedeném pod sp. zn. 10 T 137/2013. Ze všech výše uvedených důvodů stěžovatel Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[8] Žalovaný, na něhož od 1. ledna 2013 přešla působnost Finančního ředitelství v Hradci Králové, konstatoval, že se ztotožňuje s rozsudkem krajského soudu. Uvedl, že rozhodnutím o delegaci přešla místní příslušnost ke správě vymezených daní na Finanční úřad v Dobrušce. Se změnou skutkových okolností zákon o správě daní a poplatků žádné důsledky nespojuje. I co se týče odkazu na rozsudek Městského soudu v Praze o otázce místní příslušnosti správce daně, krajský soud podle žalovaného postupoval zcela v intencích § 52 odst. 2 s. ř. s. Také otázkou podjatosti se ve vztahu k příslušné žalobní námitce soud zabýval dostatečně. Žalovaný dále vyjádřil přesvědčení, že správce daně zjistil skutečnosti, jimiž dostatečně prokázal, že o souladu formálních dokladů se skutečností existují vážné a důvodné pochyby. Konečně žalovaný upozornil, že výsledek trestního řízení a v odůvodnění okrajově zmíněné rozhodnutí ve věci sp. zn. 10 T 137/2013 nejsou pro posouzení zákonnosti rozhodnutí správce daně relevantní. Ze všech těchto důvodů žalovaný Nejvyššímu správnímu soudu navrhl, aby kasační stížnost stěžovatele zamítl jako nedůvodnou a aby mu přiznal v intencích nálezu Ústavního soudu ze dne 7. října 2014 sp. zn. Pl. ÚS 39/13 náhradu nákladů řízení ve výši 300 Kč jako náhradu výdajů za jeden úkon právní služby podle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif).

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 s. ř. s. Důvody kasační stížnosti se opírají o § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud poté kasační stížnost posoudil a dospěl k závěru, že není důvodná.

[11] Nejprve se Nejvyšší správní soud zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku krajského soudu pro nesrozumitelnost a nedostatek důvodů. Kromě námitky nedostatku důvodů v otázce podjatosti, která bude vypořádána dále, formuloval tuto námitku pouze obecně. Nejvyšší správní soud proto taktéž v obecné rovině zhodnotil napadený rozsudek a dospěl k závěru, že přezkoumatelný je. Podle judikatury Nejvyššího správního soudu lze za nepřezkoumatelná pro nesrozumitelnost považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, rozhodnutí, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů, jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. prosince 2003 č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, publ. pod č. 244/2004 Sb. NSS). Nepřezkoumatelnými pro nedostatek důvodů jsou pak zejména taková rozhodnutí, u nichž z odůvodnění není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při hodnocení skutkových i právních otázek a jakým způsobem se vyrovnal s argumenty účastníků řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. července 2004

č. j. 4 As 5/2003 - 52). Pokud by tomu tak nebylo, rozhodnutí by bylo nepřezkoumatelné, protože by nedávalo dostatečné záruky, že nebylo vydáno v důsledku libovůle a způsobem porušujícím ústavně zaručené právo na spravedlivý proces (např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 8. října 2009 č. j. 7 Afs 107/2009-166). Žádnou takovou vadu napadený rozsudek nevykazuje. Odůvodnění přezkoumávaného rozsudku je zcela srozumitelné a současně jsou z něj jasně seznatelné úvahy, jimiž se soud řídil, a obsahuje vypořádání žalobních námitek.

[12] Také námitka týkající se nedostatečného vypořádání se krajského soudu s otázkou podjatosti pracovníků Finančního úřadu v Dobrušce je nedůvodná. Krajský soud v napadeném rozsudku věnoval daným otázkám více než stranu odůvodnění, přičemž se na tomto prostoru vypořádal s veškerými žalobními námitkami. Stěžovatelovo tvrzení, že se krajský soud spokojil pouze s tím, že stěžovatel nepodal správní žalobu směřující přímo proti rozhodnutí odvolacího správního orgánu o námitce podjatosti, pak nemá oporu v textu rozsudku krajského soudu.

[13] Pokud jde o námitku nedostatku místní příslušnosti správce daně, Nejvyšší správní soud ze správních spisů zjistil, že Finanční úřad v Dobrušce byl místně příslušným správcem daně stěžovatele od počátku jeho podnikání, jelikož stěžovatel měl trvalé bydliště v oblasti jeho místní působnosti. V květnu 2009 se Finanční úřad v Dobrušce opakovaně telefonicky spojil se stěžovatelem ohledně sjednání termínu zahájení daňové kontroly. Stěžovatel správci daně telefonicky sdělil, že bude na zahraniční cestě a že daňová kontrola může být zahájena 26. května 2009 a že se v 12:30 dostaví na Finanční úřad v Dobrušce. Stěžovatel se však ve sjednaném termínu nedostavil. K telefonickému dotazu uvedl, že se k zahájení daňové kontroly nedostaví, neboť již není dána místní příslušnost Finančního úřadu v Dobrušce. Správce daně si danou informaci ověřil a zjistil, že od 25. května 2009 měl stěžovatel trvalý pobyt na adrese P. 276/334, P. 6. Jelikož Finančnímu úřadu v Dobrušce bylo známo, že stěžovatel své podnikatelské aktivity nadále provozuje v oblasti jeho místní působnosti, podal podnět k delegaci místní příslušnosti. Rozhodnutím č. j. 43/2363/2010 - 431 ze dne 27. dubna 2010 Ministerstvo financí s účinností od 21. června 2010 delegovalo místní příslušnost ke správě všech daní vyjma majetkových z Finančního úřadu pro Prahu 6 na Finanční úřad v Dobrušce. Dne 15. září 2010 Finanční úřad v Dobrušce obdržel změnový list, podle něhož 1. září došlo k další změně bydliště stěžovatele, tentokrát na adresu O. 1338/4, P. 4. S ohledem na to Finanční úřad v Dobrušce stěžovateli oznámil, že platnost osvědčení o registraci se omezuje do 20. prosince 2010 a poté bude stěžovatel přeregistrován na Finanční úřad pro Prahu 4.

[14] Stěžovatel z (druhé) změny bydliště dovozuje, že rozhodnutí Ministerstva financí o delegaci místní příslušnosti na Finanční úřad v Dobrušce pozbylo bez dalšího svých účinků, a proto jsou veškerá následná rozhodnutí správce daně nezákonná. Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil. Ministerstvo financí výše zmíněným rozhodnutím delegovalo místní příslušnost ke správě všech daní s výjimkou daně z nemovitostí, dědické, darovací a z převodu nemovitostí na Finanční úřad v Dobrušce, přičemž zdůraznilo, že stěžovatel provozuje i po změně bydliště své podnikatelské aktivity převážně v působnosti Finančního úřadu v Dobrušce a že na adrese trvalého bydliště v P. 6 si nepřebírá poštovní zásilky a nechává si je přeposílat do Dobrušky. Stěžovatel se mylně domnívá, že se v důsledku jeho v pořadí druhé změny bydliště stal Finanční úřad v Dobrušce místně nepřislušným. Podle § 4 odst. 12 zákona o správě daní a poplatků sice platilo, že dojde-li u daňového subjektu ke změně místní příslušnosti, dosud příslušný správce daně vykoná jen neodkladné úkony a postoupí spisový materiál daňového subjektu správci daně, na kterého nově přešla místní příslušnost. Pouhá faktická změna bydliště však představuje toliko změnu podmínek pro určení místní příslušnosti. K samotné změně místní příslušnosti dochází až vyznačeným dnem platnosti přeregistrace daňového subjektu, jak jasně plyne z § 33 odst. 16 zákona o správě daní a poplatků: *„Jestliže daňový subjekt změni sídlo nebo bydliště, popřípadě u něho dojde ke změně místní příslušnosti z jiného důvodu, oznámí tuto změnu svému dosavadnímu místně příslušnému správci daně, který vyznačí na osvědčení omezení doby*

pokračování

jeho platnosti. Před skončením této doby je daňový subjekt povinen předložit toto osvědčení správci daně v místě svého nového sídla nebo bydliště, který mu vydá nové osvědčení o registraci s vyznačením dne platnosti přeregistrace. Tímto dnem přechází místní příslušnost na správce daně v místě nového sídla nebo bydliště daňového subjektu. Touto přeregistrací zůstává původní den účinnosti registrace k jednotlivým daním zachován.“ V nyní projednávané věci Finanční úřad v Dobrušce poté, co obdržel změnový list včetně informace o změně bydliště stěžovatele, rozhodnutím č. j. 29562/10/254970607774 stěžovateli oznámil, že platnost osvědčení o registraci se omezuje do 20. prosince 2010 a že ode dne následujícího bude přeregistrován k Finančnímu úřadu pro Prahu 4. Finanční úřad v Dobrušce však vydal předmětné platební výměry ještě před skončením dané lhůty dne 26. listopadu 2010, tj. v době, kdy jeho místní příslušnost trvala, a jeho rozhodnutí jsou proto v tomto ohledu zcela zákonná.

[15] Stěžovatel krajskému soudu vytkl, že otázky delegace místní příslušnosti nezhodnotil samostatně, nýbrž pouze převzal závěry vyslovené v rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) ze dne 6. srpna 2014 č. j. 5 Af29/2010-59, kterým městský soud zamítl stěžovatelu žalobu proti zmíněnému rozhodnutí Ministerstva financí o delegaci místní příslušnosti na Finanční úřad v Dobrušce. Nejvyšší správní soud této námitce nepřisvědčil. Městský soud pravomocně rozhodl o tom, že rozhodnutí Ministerstva financí o delegaci bylo v souladu se zákonem. Krajský soud k němu tedy zcela logicky a v souladu s § 52 odst. 2 s. ř. s. přihlédl a následně se věnoval vypořádání stěžovatelu námitky spočívající v neúčinnosti rozhodnutí o delegaci v důsledku druhé změny bydliště, o níž je pojednáno v předchozím odstavci.

[16] Stěžovatel v kasační stížnosti dále uvedl, že splnil veškeré své povinnosti, zatímco správci daně se nepodařilo vyvrátit stěžovatelova tvrzení ve smyslu § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků. Problematikou rozložení důkazního břemene v daňovém řízení se Nejvyšší správní soud ve své rozhodovací činnosti již mnohokrát zabýval, např. v rozsudcích ze dne 30. ledna 2008 č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. dubna 2007 č. j. 8 Afs 165/2005 - 67 nebo ze dne 30. října 2013 č. j. 8 Afs 75/2012 - 46; srov. také usnesení Ústavního soudu ze dne 29. září 2004 sp. zn. III. ÚS 365/04 nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 24. dubna 1996 sp. zn. Pl. ÚS 38/95, č. 130/1996 Sb., N 33/5 SbNU 271, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>. Postačí proto shrnout, že v daňovém řízení platí zásada, že je to daňový subjekt, kdo nese břemeno tvrzení ve vztahu ke své daňové povinnosti a břemeno důkazní ve vztahu k těmto tvrzením (§ 31 odst. 9 zákona o správě daní a poplatků). Přestože daňový subjekt předloží formálně bezvadné doklady, správci daně mohou vzniknout pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti účetnictví nebo jiné evidence. Správce daně je v takovém případě povinen prokázat existenci vážných a důvodných pochyb o souladu předložených záznamů se skutečností [§ 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků]. Není však povinen postavit najisto, že předložené údaje jsou v účetnictví či jiné evidenci daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností. Pokud správce daně důvodně zpochybní předložené účetní nebo daňové doklady, tedy unese své důkazní břemeno podle § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků, je na daňovém subjektu, aby pochybnosti správce daně vyvrátil a prokázal pravdivost svých tvrzení dalšími důkazy.

[17] Co se týče nyní projednávaného případu, správce daně ve spisu shromáždil informace o stěžovatelových dodavatelích na základě žádostí o informace od správců daně ostatních členských států EU v režimu čl. 5 a 19 nařízení Rady (ES) č. 1798/2003, o správní spolupráci v oblasti daně z přidané hodnoty (dále jen „nařízení“). Z těchto dokumentů vyplývá, že příslušné dodávky zboží probíhaly v režimu intrakomunitárního plnění osvobozeného od daně z přidané hodnoty, nikoliv ve zvláštním režimu ve smyslu § 90 odst. 2 písm. c) zákona o dani z přidané hodnoty, v němž je základem daně toliko přírážka snížená o daň z přírážky (§ 90 odst. 4 zákona o dani z přidané hodnoty), jak tvrdil stěžovatel. Danými dokumenty správce daně zásadním způsobem zpochybnil věrohodnost daňových tvrzení stěžovatele, a unesl tak svou část

důkazního břemene podle § 31 odst. 8 písm. c) zákona o správě daní a poplatků. Stěžovatel oproti tomu své důkazní břemeno ohledně vyvrácení pochybností správce daně neunesl.

[18] Současně Nejvyšší správní soud nemůže stěžovateli přisvědčit ani co do jeho tvrzení, že zmíněné listiny od správců daně jiných členských států jsou neznámého původu, nejsou označeny a jedná se o neautorizované překlady. Jak již bylo řečeno výše, jedná se o informace získané na základě žádosti o sdělení informace podle čl. 5 nařízení. Nejedná se tedy o listiny neurčitěho původu, nýbrž o informace získané v souladu s ustanoveními nařízení, a tudíž jde o plně použitelné důkazy (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. srpna 2014 č. j. 6 Afs 117/2014 - 49, bod 27). Pokud měl stěžovatel nějaké pochybnosti o autentičnosti listin či správnosti překladu, měl je namítnout. Jelikož tak neučinil, Nejvyššímu správnímu soudu nezbylo než tuto námitku shledat nedůvodnou.

[19] Stěžovatel též brojil proti skutečnosti, že krajský soud nehodnotil dostatečně závěry, ke kterým dospěl Krajský soud v Hradci Králové v řízení vedeném pod sp. zn. 10 T 137/2013, a to mimo jiné částku, pro kterou bylo trestní stíhání vedeno a jež je ve zjevném nepoměru k částce uložené daňovému subjektu k úhradě v rámci daňové exekuce. Nejvyšší správní soud k tomu podotýká, že uvedeným rozsudkem byl stěžovatel uznán vinným ze spáchání trestného činu krácení daně, poplatku a podobné povinné platby podle § 148 odst. 1, 3 písm. c) zákona č. 140/1961, v rozhodném znění, kterého se dopustil tím, že v letech 2007 a 2008 dovážel ojetá motorová vozidla do České republiky, kde je následně prodával svým zákazníkům se záměrem směřujícím k neoprávněnému snížení daňové povinnosti u daně z přidané hodnoty. Tím podle soudu neoprávněně zkrátil daň z přidané hodnoty o částku 3 908 592 Kč. Krajský soud daný trestní rozsudek zmínil toliko nad rámec nutného odůvodnění. Navíc s ohledem na rozdílný předmět trestního a daňového řízení, resp. soudního řízení o přezkumu správního rozhodnutí, a zcela odlišné rozložení důkazního břemene není vůbec jasné, proč a jak by se měl krajský soud oním rozsudkem blíže zabývat, jak požaduje stěžovatel.

IV. Závěr a náklady řízení

[20] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud zhodnotil věc správně. Z výše popsaných důvodů vyhodnotil podanou kasační stížnost v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. jako nedůvodnou a zamítl ji.

[21] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl podle ustanovení § 60 odst. 1 za použití § 120 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti, neboť ve věci neměl úspěch. Nejvyšší správní soud nevyhověl žádosti žalovaného o přiznání paušální náhrady hotových výdajů za jeden úkon právní služby analogicky podle advokátního tarifu. Z nálezu Ústavního soudu ze dne 7. října 2014 sp. zn. Pl. ÚS 39/13 vyplývá, že paušální náhradu lze přiznat i účastníkovi nezastoupenému advokátem pouze v situacích, kdy by náhrada byla přiznána zastoupenému účastníkovi (viz též rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. února 2015 č. j. 4 Afs 13/2015-33 či rozsudek ze dne 7. ledna 2015 č. j. 1 Afs 225/2014 - 31). Taková situace nyní ovšem nenastala. Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu totiž v případě, že v soudním řízení správním vystupuje jako účastník orgán veřejné správy v oboru své působnosti, v zásadě není zastoupení důvodně vynaloženým nákladem. Hájit v soudním řízení vlastní rozhodnutí představuje běžnou součást agendy správního orgánu (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. dubna 2007 č. j. 6 As 40/2006 - 87, č. 1260/2007 Sb. NSS). Žalovanému by tedy nemohla být přiznána paušální náhrada hotových výdajů, ani pokud by byl zastoupen advokátem, tudíž mu tuto náhrada nelze přiznat ani v tomto případě, kdy zastoupen není (viz též usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího

pokračování

správního soudu č. j. 7 Afs 11/2014 - 47 ze dne 31. března 2015). Tento závěr by ostatně žalovanému měl být znám již z řady řízení před Nejvyšším správním soudem, jichž byl účasten.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 14. května 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu